

HỒI 49

ĐỘC CHIẾN TAM SÁT

Uyển Nhi đột ngột lạnh lùng lên tiếng:.

- Bạch... à, Triển thiếu hiệp! Ngươi vừa mới đính hôn với tí tí của ta giờ đã hò hẹn với nữ nhân ở đây rồi, ngươi làm như vậy thì còn gì là luân lý nữa?

Câu nói của Uyển Nhi làm cả Kim Thái Phụng và Thúy Thúy đồng chân động.

Thúy Thúy mới đi mấy bước đã quay phắt lại, gần như cùng lúc với Kim Thái Phụng, hai người tròn mắt nhìn Triển Bạch buộc miệng kêu - Ngươi.

Hai người chỉ thốt được một tiếng "ngươi" rồi im bật.

Triển Bạch thấy thái độ bị thương của hai nàng cũng đau lòng nhưng nghĩ đi nghĩ lại mình đã không còn tư cách nói chuyện ái tình với hai nàng nữa, nên nhân đây "rút huệ kiếm cắt đứt tơ tình" luôn để khỏi vướng bận về sau.

Nghĩ xong nghiêm mặt, nói:

- Uyển Nhi muội muội nói không sai, được Lôi đại thúc mối mai, ta đã cùng Mộ Dung Hồng làm lễ đính hôn...

Triển Bạch nói đến đây đã thấy Thúy Thúy choáng váng, sắc mặt nhợt nhạt, làn thu ba sưng nước.

Nàng cắn chặt môi để khỏi khóc thành tiếng, lát sau mới cất tiếng bi ai nói:

- Ngươi... Ngươi đúng là đồ phụ bạc! Ngươi nói đi! Giờ ta phải làm sao?

Triển Bạch nhìn thấy Thúy Thúy thương tâm đến độ đó mới hay nàng đối với mình tình sâu như bể. Chàng thậm trách mình đã quyết định quá vội vàng. Tình hình này muốn "rút huệ kiếm cắt đứt tơ tình xem ra không dễ!

Trong lúc đó, từ phía xa xa truyền lại tiếng rú thảm khóc, khiến người nghe không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Kim Thái Phụng nghe tiếng rú, mặt xanh như chàm đồ, không còn tị hiềm gì nữa, nhào vào lòng Triển Bạch, kêu lên:

- Triển... Triển thiếu hiệp... xin hãy cứu giúp! Phụ thân ta...

Triển Bạch đương nhiên là chẳng quan tâm đến sự sống chết của Thanh Phù thần Kim Cửu, nhưng chàng phải quan tâm đến những người đã theo chàng đến đây. Lúc này độc tính của Long Diên Hương hoàn toàn tan biến hết, công lực đã phục hồi như cũ, chàng vội cởi áo ngoài ném cho Kim Thái Phụng, cúi người nhặt Vô Tình bích kiếm, nói:

- Ta đi trước đây!

Dứt lời phi thân ra khỏi ngọn giả sơn nhằm phía có tiếng rú phóng đi như điện xẹt.

Kim Thái Phụng vì lo cho sự an nguy của thân phụ nên khoác áo của Triển Bạch vào xong là phóng người chạy đi. Còn lại Thúy Thúy và Uyển Uyển, hai người nhìn nhau một lúc.

Thúy Thúy lên tiếng trước.

- Người có gan không?

- Sợ gì chứ!

Hai người kẻ trước người sau phi thân đi.

Triển Bạch, Kim Thái Phụng, Thúy Thúy, Uyển Nhi lần lượt chạy đến một khoảng sân rộng, đèn đuốc thấp sáng như ban ngày.

Khoảng sân được bao bọc bởi tường cao, nền lát gạch bông phẳng, dọc theo các bức tường treo bao cát, có giá để thập bát ban binh khí, xem ra thì đây là sân tập võ của Kim phủ.

Phía trong cùng của luyện võ trường có một đài cao, trên đài bày một chiếc án dài, sau án là mấy chục chiếc ghế, thấy có mặt Nam Hải Thiếu Quân, Nam Hải Long Nữ, cùng các thuộc hạ của Nam Hải môn.

Đối diện với khán đài trông sẵn mấy chục cây cột, mỗi cây cột đều có một người bị trói vào đó, một số người đã bị hành hình, cụt tay cụt chân, máu me bê bết trông rất thảm.

Những người còn sống khiếp hãi đến không còn chút thần sắc.

Cạnh hàng cột trói phạm nhân có năm tên đại hán to lớn dềnh dàng lưng trần trùng trục tay cầm quý đầu đao, tên nào tên nấy mặt mũi như hung thần ác sát.

Trong một góc của luyện võ trường có hơn chục người đang động thủ, chỉ thấy ánh kiếm, chường phong ào ào chứng tỏ cuộc chiến đang đến hồi kịch liệt.

Triển Bạch nhìn lại thì thấy Lôi Chân Viễn, Thái Bạch Song Dật, Nhữ Quốc Hùng cùng Mộ Dung Hồng đang đấu với môn hạ của Nam Hải môn.

Lôi Chân Viễn cùng Thái Bạch Song Dật không dùng binh khí, chỉ bằng vào song chưởng đối địch, Nhữ Quốc Hùng sử dụng một thanh Tử Bối Ngư Lô đao, Mộ Dung Hồng dùng đoản kiếm. Năm người đối địch với gần chục người của Nam Hải môn mà vẫn ung dung tự tại. Thình thoảng lại thấy một môn hạ của Nam Hải môn bị giết chết.

Nam Hải Thiếu Quân ngồi trên khán đài thấy môn hạ đấu không lại đối phương vội nhìn qua Lãnh Diễm Hồng, một trong Tam Sát háng giọng một cái.

Lãnh Diễm Hồng chỉ chờ có thể, mụ quát lên một tiếng trợ Oai rồi vọt người lên như chiếc pháo thăng thiên, giữa không trung đột ngột đổi hướng phóng thẳng xuống vòng chiến, thân hình còn ở trên không đã xuất chưởng nhằm Lôi Chân Viễn đẩy Lôi Chân Viễn một mình đấu với ba, bốn đầu thủ vẫn ung dung chiếm thế thượng phong, bỗng thấy chưởng phong như núi áp xuống vội dùng tả chưởng đẩy lui mấy tên kia, hữu chưởng một chiêu "Thiên Vương thác tháp" đánh ngược lên!

Hai luồng kinh phong chạm nhau, phát một tiếng nổ long trời lở đất, mấy tên môn hạ vây đánh Lôi Chân Viễn bị dư kinh đẩy lui tứ tán.

Lôi Chân Viễn vẫn đứng yên một chỗ!

Lãnh Diễm Hồng hơi ngạc nhiên, nói:

- Thủ tiếp lão nương một chưởng nữa!

Dứt lời đề chưởng ngang ngực đẩy ra, lập tức có một đạo kinh phong như núi áp tới ngực Lôi Chân Viễn.

Lôi Chân Viễn là người cao ngạo, thấy đối phương khiêu khích như vậy không lẽ sợ không dám tiếp?

Thế là lão vận đủ mười thành công lực vào hữu chưởng đẩy ra.

"Bùng!" một tiếng kinh thiên động địa, Lãnh Diễm Hồng hơi đảo người một chút rồi đứng yên, Lôi Chân Viễn thối lui năm bước lớn.

Lãnh Diễm Hồng thấy Lôi Chân Viễn liên tiếp đối hai chưởng với mụ mà vẫn chưa bị thương, nổi giận quát:

- Lão tiểu tử! Nếu ngươi đỡ nổi chưởng thứ ba của lão nương thì từ nay lão nương sẽ không nhìn mặt mọi người nữa!

Dứt lời vận toàn lực vào song chưởng, từ từ đẩy ra.

Lôi Chân Viễn tiếp đối phương hai chưởng khí huyết đã đảo ngược nhưng lão là người nóng nảy thà chết chứ không chịu khuất phục trước kẻ mạnh. Thấy chưởng phong của đối phương cuốn tới, lập tức vận hết toàn lực song chưởng đẩy ra!

Triển Bạch đứng trên đầu tường không ngờ Lôi đại thúc lại dám tiếp một chưởng thứ ba của đối phương bởi vậy chàng không chuẩn bị tiếp ứng. Giờ thấy lão chuẩn bị tiếp chưởng đối phương, bất giác buộc miệng kêu lên - Không xong rồi!

Nhưng chàng chưa kịp phi thân xuống thì hai đạo chưởng kinh đã giao nhau phát ra một tiếng nổ làm rung chuyển cả đất trời. Trong đám cát bụi mù mịt, Lôi Chân Viễn lão đảo thối lui hơn trượng nhưng vẫn còn đứng được.

Lãnh Diễm Hồng trừng mắt nhìn chờ Lôi Chân Viễn ngồi xuống...

Lôi Chấn Viễn cười lớn một tiếng, nói:

- Lão xú quái! Ngươi...

Ý Lôi Chấn Viễn định dùng vài lời nói móc đối phương, nhưng lão vừa mở miệng máu tươi đã trào ra.

Lãnh Diễm Hồng cười cuồng ngạo, nói:

- Ngươi chờ xuống gặp Diêm Vương hãy nói tiếp.

Dứt lời giờ chỉ nhằm ngực Lôi Chấn Viễn điễm tới!

Triển Bạch thấy đối phương sử dụng Suu Hồn chỉ, vội quát lớn:

- Lôi đại thúc! Tránh ra...

Nhưng Uyển Nhi nhanh hơn chàng thấy Lôi đại thúc bị nội thương nàng đã phi thân bay ra, thân hình còn đang ở trên không trung đã xuất chỉ nhằm Quan Nguyên huyết của đối phương điễm tới!

Đây là điễm thông tuệ của Uyển Nhi, công phu Suu hồn chỉ của nàng hóa hầu kém hơn đối phương, bởi vậy nàng không đối chỉ trực tiếp mà chỉ điễm vào yếu huyết đối phương buộc đối phương phải tránh né để giải cứu Lôi đại thúc. Đây chính là kế Vây Ngụy cứu Triệu trong binh pháp.

Lãnh Diễm Hồng không còn cách nào khác, phải tung người tránh né, chỉ phong rạch xuống đất tạo nên một rãnh dài sâu hoắm!

Chỉ phong của Uyển Nhi cũng kích xuống đất tạo thành một hố sâu!

Chỉ lực của hai người quả kinh nhân.

Uyển Nghi chạy đến bên Lôi Chấn Viễn, hỏi:

- Đại thúc! Thương thế của đại thúc thế nào?

Lúc này Triển Bạch cũng đã phi thân xuống đứng chắn trước mặt Lôi Chấn Viễn, thấy có Uyển Nhi chăm sóc cho Lôi Chấn Viễn, chàng quay sang Lãnh Diễm Hồng, nghiêm mặt nói:

- Thi triển sát chiêu đối với một kẻ bị trọng thương là hành động tội vô sỉ! Không ngờ môn hạ của Nam Hải môn lại toàn những kẻ vô sỉ như vậy! Lại đây, nội tam chiêu thiếu gia sẽ lấy mạng ngươi, chuẩn bị tự vệ!

Dứt lời giờ chuông chuẩn bị tấn công...

Lãnh Diễm Hồng thấy Triển Bạch xuất hiện, trên gương mặt nét cao ngạo đã biến mất thay vào đó là nỗi khiếp hãi!

Ngay lúc đó đã thấy bóng người chớp động. Cừ Như Hải và Phật Ân pháp sư đã song song phi thân đến trước mặt Triển Bạch.

Cừ Như Hải vuốt râu cười lớn nói:

- Tiểu ca! Trung Nguyên nhân sĩ chỉ một mình ngươi có thể khiến cho Hải Ngoại tam sát tâm phục khẩu phục. Nhưng đêm nay Tam Sát muốn liên thủ lãnh giáo mấy chiêu cái thế tuyệt học của tiểu ca. Những lời này nếu có nói với người khác có thể khiến thiên hạ cười Tam Sát ý đồ hiệp ít. Nhưng với tiểu ca thì phải nói ngược lại!

Vả lại trên thế gian này không có người thứ hai đáng kể cho Tam Sát liên thủ thỉnh giáo tuyệt học!

Triển Bạch hào khí ngất trời cười lớn nói:

- Các hạ nói vậy, Triển Bạch. đành phải bái nhận cái vinh dự của tam vị dành cho Triển Bạch rồi? Các vị tiến chiêu đi!

Lúc này những người đang động thủ nghe Cừ Như Hải và Triển Bạch đối đáp đã dừng tay lui ra chừa khoảng trống để Triển Bạch đấu với Hải Ngoại tam sát. Bởi ai cũng biết bốn người này động thủ sẽ làm kinh thiên liệt địa, hơn nữa đây sẽ là trận đấu không tiền khoáng hậu, trăm năm hiếm gặp phải đứng ra ngoài để tận hưởng nhãn phúc.

Về phía Thúc Thúc, Uyển Nhi vì biết rõ thực lực của tam sát, nên thấy Triển Bạch chấp nhận lời khiêu chiến của Tam Sát không khỏi lo sợ.

Cả Lô Chân Viễn, Thái Bạch Song Dật mấy người vừa chứng kiến công lực của Lãnh Diễm Hồng, nay thấy ba người liên thủ đánh một mình Triển Bạch cũng không khỏi lo lắng cho chàng.

Người của Nam Hải môn thì mừng thầm vì ba vị đại hộ pháp của Nam Hải môn liên thủ không đến nỗi không thắng được Triển Bạch.

Còn Cừ Như Hải thấy Triển Bạch chấp nhận lời khiêu chiến của lão vội giơ ngón tay cái lên tán thưởng.

- Tiểu ca quả thật hào khí hơn người, có thể xưng tiểu ca là đệ nhất kỳ nhân của mọi thời đại mà không có gì quá đáng!

Triển Bạch ôm quyền thoái thác:

- Các hạ quá lời rồi!

Lãnh Diễm Hồng cũng cười lớn nói:

- Tiểu tử ngươi hà tất phải khách khí, nói cho ngươi biết tam sát xưa nay tự coi mình là thiên hạ vô địch, cả Nam Hải môn chủ Nam Hải Nhất Quân cũng không dám xưng là đối thủ của Tam Sát liên thủ nhau...

Cừ Như Hải vội ra hiệu cho Lãnh Diễm Hồng không nên nói tiếp vì thấy Nam Hải Thiếu Quân với Nam Hải Long Nữ mặt đã lộ nét không vui.

Nhưng Lãnh Diễm Hồng mặc kệ tất cả, chậm rãi tiếp:

- Nay ngươi dám một mình độc chiếm ba người bọn ta, không phải là đệ nhất kỳ nhân không tiền khoáng hậu rồi đó sao?

Phật Ân pháp sư vội chen lời:

- Lão xú bà ăn nói bậy hạ...

Cừ Như Hải thở dài nói:

- Lão trọc! Ngày hôm nay chúng ta gặp được tuyệt đại kỳ nhân, phải nói cho thật lòng. Nhưng việc cũ không cần nhắc nữa. Hải Ngoại tam sát liên thủ là một thịnh hội ngàn năm có một, đêm nay dù thắng dù bại cũng phải dùng một cái gì đó đặt cược mới được.

Triển Bạch thấy thái độ của Tam Sát chân thành nên cũng giảm bớt vài phần ý nghĩ thù nghịch, cười nhẹ hỏi lại:

- Các hạ muốn đặt cược thế nào?

Cừ Như Hải trầm tư một lát rồi chậm rãi:

- Tam Sát nếu bị bại dưới tay tiểu ca sẽ lập tức rời khỏi Nam Hải môn, từ nay sẽ không màng đến giang hồ thị phi nữa? Còn tiểu ca cũng vậy, nếu Tam Sát may mắn thắng được, tiểu ca phải rút lui khỏi giang hồ, không được xen vào giang hồ thị phi nữa!

Như vậy công bình chưa?

Triển Bạch ngày thường rất chậm chạp ù lì, không biết tại sao đêm nay bỗng thông minh hơn ngày thường. Chàng nghe Cừ Như Hải đặt cược như vậy lập tức hiểu ra vấn đề:

- Tại hạ có một vấn đề cần nói rõ. Tam vị rút lui khỏi Nam Hải môn có thể đứng chân nơi Trung Nguyên, còn tại hạ nếu rút lui khỏi giang hồ thì hết đất đứng, như vậy là không công bằng!

Cừ Như Hải nghe nói biết thiếu niên này không phải tầm thường vội cười nói:

- Chủ yếu là không được xen vào chuyện giang hồ thôi, còn việc trú chân ở đâu thì không quan trọng. Bất kỳ là dừng chân ở Trung Nguyên hay hải đảo, cốt yếu là phải tránh mặt các nhân vật giang hồ, không được động thủ tranh hơn thua với người mà thôi.

Lúc này Nam Hải Long Nữ nhìn Nam Hải thiếu Quân một cái, Nam Hải Thiếu Quân lập tức đứng dậy bỏ đi. Nhưng lúc này mọi sự chú ý đều nhằm vào Triển Bạch và Tam Sát nên không ai lưu ý đến thái độ cũng như hành động của hai người này nữa!

Trong khi đó Triển Bạch lắc đầu, nói:

- Tại hạ còn có phụ cừ chưa báo nên không thể tham gia vào cuộc đánh cược này được.

Cừ Như Hải hỏi:

- Chẳng hay cừ nhân của tiểu ca là ai?

Đôi mắt của Triển Bạch bỗng ngẫu đỏ, chàng gằn từng tiếng:

- Thanh Phù Thần Kim Cửu! Trích Tinh Thủ Mộ Dung Hàm! Càn Khôn Chương Vân Tống Long! Hồn Nguyên Chỉ Tư Không Tấn! Bá Vương Tiên Phàm Phi!

Cừ Như Hải cười lớn nói:

- Cừ nhân của tiêu ca toàn là hào môn cự bá ở Trung Nguyên! Nhưng ngoài những người này ra có còn ai nữa không?

- Hết rồi!

Lãnh Diễm Hồng cười lớn chen lời:

- Vậy thì ngươi yên tâm được rồi, Võ Lâm Trung Nguyên chẳng còn gì làm vướng bận ngươi nữa!

Triển Bạch ngạc nhiên:

- Không lẽ những người đó đã bị Nam Hải môn các ngươi tận sát rồi?

Phật Ấn pháp sư hừ lạnh nói:

- Không lẽ bọn ta lại nói gạt ngươi sao?

Cừ Như Hải khẳng định thêm:

- Người trong giang hồ nhất ngôn cửu đỉnh, Hải Ngoại Tam Sát không phải là kẻ vô danh, việc này tiêu ca có thể yên tâm!

Triển Bạch ôm quyền:

- Vậy ra tại hạ phải cảm tạ ba vị đã thay Triển Bạch này báo cừ!

Lãnh Diễm Hồng khoát tay:

- Ngươi không cần phải cảm tạ bọn ta, người ngươi cần cảm tạ chính là thiếu chủ của Nam Hải môn kia!

Mụ vừa nói vừa chỉ tay về phía khán đài.

Triển Bạch nhìn lên, không thấy Nam Hải Thiếu Quân đâu, chỉ thấy Nam Hải Long Nữ đang nhìn chàng với ánh mắt rất lạ.

Triển Bạch khẽ rùng mình, chàng đã quá quen với ánh mắt kiêu này của nữ nhân.

Uyển Nhi, Phàm Tố Loan, Mộ Dung Hồng, Kim Thái Phụng rồi Thúy Thúy người nào mới gặp lần đầu cũng nhìn chàng với ánh mắt như vậy. Nhưng chàng vốn đã bị tình nghiệp làm khổ đã nhiều, nên giờ nhìn thấy ánh mắt của Nam Hải Long Nữ lại thấy sợ.

Triển Bạch quay đi tránh ánh mắt của Nam Hải Long Nữ, nhìn Cừ Như Hải nói:

- Triển Bạch giờ đã không còn gì vương bận nữa. Tại hạ chấp nhận điều kiện đánh cược! Các vị tiến chiêu đi!

Lãnh Diễm Hồng nói:

- Bọn ta ba người đánh một là đã chiếm phần lợi thế, người rút binh khí ra rồi xuất chiêu trước đi.

Triển Bạch cười nhạt nói:

- Tam vị không dùng binh khí lẽ nào Triển Bạch lại dùng? Triển Bạch tuổi nhỏ phải biết kính người trưởng thượng, mời tam vị xuất chiêu trước.

Lãnh Diễm Hồng cười lớn:

- Tiểu tử thật đáng mặt anh hùng hảo hán, nhưng không thể cứ nhường nhau mãi được! Lão nương xuất thủ trước đây.

Dứt lời đã giở Sưu Hồn chỉ tấn công?